

Петрусева хата

Сергій Пилипенко

Додому з брану повернувся
В село їдне Петрусь.
Багато дечого начувсь,
Набачивсь за три ще й з гаком роки,
Поздишав трохи й будувати
Собі будинок кращий загадав.
— Які погані хати
По селах всіх у вас, —
Петрусь з сусідів глузував:
— Тісні, брудні, горбаті...
Ось прийде час —
Собі палац,
Побачите, збудую враз.
І без обави
Свою халупу вщент ламає,
Щоб потім збудувати
Новенький дім
На місці тім.
Не важко руйнувати —
Аби почав.
Ураз немає хати, —
Як віл злизав.
Аж ось як гримне хмара,
Як заперіщить дощ,
Гуркоче грім, хуртеча, чвара...
Й босонож
Петрусь чухрає,
Чортякаючись, з двору аж до ґанку
Своїх сусідів ближчих і благає:
— До перестанку
Негоди цієї, хоч на час,
Чи не дасте переднювати
Мені, сусідоньки, у вас?
Сусід в одказ,
Всміхнувшись, промовляє:
— Біда на розум наставляє!

Коли погана хата —
Будуй нову,
Та не ламай стару,
Аж доки працю, брате,
Ти не скінчиш свою.